

Hoofdstuk 1

Bloed

‘Kom maar bestjes.’ Meneer Dweiling, de huishoudelijke hulp van het Oude Huis, trok met een ruk de gordijnen dicht. Voor de zekerheid schudde hij ze nog even flink heen en weer. In zijn rechterhand had hij een vliegenmepper. Muchteld Stekeling schoot als een grijs BB-gun-kogeltje achter Dweiling langs naar de plafondlamp in het midden van de kamer en verstopte zich tegen de zwarte fitting. ‘Pffft, net op tijd.’ Ze drukte haar opaalkleurige vleugels stijf tegen haar lichaam en maakte zich zo klein mogelijk. In zijn streepjespyjama liep Dweiling van het raam naar de lichtknop naast de deur en keek met laserogen nog een laatste keer de kamer rond. Ze volgde iedere beweging met bonzend hart. Dweiling hield niet van indringers, dat wist ze maar al te goed. Niet aan denken, niet... maar het was al te laat. De gedachte aan haar zusje kwam op als de volle maan in een donkere nacht. Het was niet meer mogelijk hem terug te duwen in de grijze massa van haar brein.

Het waren altijd dezelfde beelden. Samen buitelend tussen het serviesgoed op de keukenkastjes. Zij voor Kriebelien uit; ouder, sneller, handiger. Kriebelien die uit de bocht vloog, langs het raam van de keukendeur. De

gele fliets van de vliegenmepper. Haar bloederige, geplette ingewanden tegen het glas. Door Dweiling opgeveegd met een stuk keukenrol en tussen het koffiedrab in de vuilnisbak gedeponerd.

Muchtelds pootjes beefden nu zo erg, dat ze bang was erdoorheen te zakken. In gedachten zwol ze op tot een reusachtige donkere vlek, goed zichtbaar tegen het smetteloos witte plafond van het kale slaapkamertje. De purperrode band om haar linker voorpoot lichtte op als de reflector van een fiets. Klik, Dweiling deed het licht uit. Ze slaakte een diepe zucht. In het grauwe halfduister was ze onzichtbaar.

Dweiling was van alle mensen in het Oude Huis de gevaarlijkste. Hij had laserogen en was schoon en netjes. Hij sliep heel onrustig en meneer Stekeling had zijn kinderen dan ook ten strengste verboden om 's nachts alleen te gaan eten en slapen in zijn kamer. 'Je weet toch wat er met je zusje is gebeurd.'

Bah, dacht Muchteld, altijd maar voorzichtig zijn. Sinds de dood van Kriebelien leek het alsof zij ook niet meer mocht leven, alleen maar saai bestaan. Je kon toch niet altijd op zeker spelen? Dweiling had bloedgroep A-positief en dat was, van alle bloedgroepen in het Oude Huis, de lekkerste. Onweerstaanbaar lekker vond Muchteld en daarom was ze, zonder het haar ouders te vertellen, vanavond toch achter hem aan naar zijn kamer gevlogen. Als hij eenmaal goed sliep, zou ze zich

ongestoord te goed doen aan een lurkje van zijn verrukkelijke bloed. Tenminste, dat was het plan.

Muchteld ademde diep in en uit, tot haar hart stopte met bonzen. Dweiling lag doodstil op zijn rug in bed. Ze wachtte geduldig. Ze wist uit ervaring dat mensen soms ineens van gedachten konden veranderen. Dan leek het of ze sliepen maar dan klikten ze plotseling het bedlampje aan om te lezen, gingen een glas water halen of, en dat was het engste, speurden de muren af omdat ze iets hadden horen zoemen. Nee, het was beter om geduld te hebben en voorlopig stil achter de lampenfitting te blijven zitten.

Dweiling hoestte, draaide zich met veel geduw en getrek op zijn linkerzij, schudde zijn kussen op en trok de lakens tot zijn kin. Even later, net toen ze dacht dat hij in slaap was gevallen, deed hij hetzelfde naar de andere kant; rechterzij, kussen opschudden, laken tot kin. Muchteld wachtte en wachtte. Hij begon te snurken. Eerst met korte snorken, zoals de slecht startende fiat 500 van de overburen, maar al snel leek het meer op het geronk van zo'n stationair draaiende verhuishwagen die je regelmatig zag langs de stoep van de Keizerlaan.

Des te beter, dacht Muchteld, dan hoort hij mijn gezoem ook niet.

Voorzichtig vloog ze naar het leeslampje aan het hoofdeinde van het bed. Hij lag met zijn rug naar haar toe. Behalve zijn hoofd, staken alleen de vingers van zijn rechterhand boven de lakens uit. Niet handig, wist

Muchteld, handen waren gevaarlijk. Ze besloot hem in zijn voorhoofd te prikken, een glad, uitnodigend wit vlak, dan hoefde ze ook niet zo precies te mikken. Ze vloog van het bedlampje af, stak haar spitse snuit naar voren en dook... 'SNORK'... Zijn adem haperde, Muchtelds keel kneep dicht. Het leek wel alsof Dweiling wakker werd van zijn eigen gesnurk. Ze wapperde wild met haar vleugels en hing nog net stil boven zijn voorhoofd. Dweiling opende zijn ogen, één moment zag ze zichzelf gespiegeld in de zwarte pupillen. In een reflex schoot ze terug naar de lampenkap van het ouderwetse leeslampje. Klappertandend zat ze geplakt tegen de witte halogeenpeer. Als hij haar gezien had, of had horen zoemen zou hij blijven zoeken tot hij haar tot pulp had gedrukt. Dweiling bromde wat, sloot zijn ogen en snurkte gewoon verder. Muchteld kroop naar de top van de gloeilamp en gluurde over de rand van de lampenkap. Zijn hoofd lag nu naar haar toe gedraaid, 'brrrrr' bliezen zijn lippen. De bubbeltjes spuug waren ongeveer even groot als ...